

Лошите спомени побегнаха, отстъпиха място на чудни, незабравими преживяни мигове... Колко пъти, стигнал до крайния предел на отчаянието, на безнадеждното очакване, понякога една топла дума, една приятелски по-
дадена ръка бе го възвръщала отново към търпението, към безкрайното упо-
вание. Минаваха дни. Минаваха месеци, години. Верните придружители на два-
мата царствени изгнаници редяха, кои сразени от болест, несподи или
вражеска ръка, кои несподнали да издържат на изпитанията докрай.

Ала случайно успяла да ги достигне надеждна вест от далечната ро-
дина, или внезапно явил се нов, искрен приятел, даваха отново сили и на-
дежди. Не можеше неправдата да победи.

Асен отбра една гладка дъска, почна да я прерязва с триона, като от
време на време се усмихваше. В него бе изплувал далечен спомен, почти из-
личен, който сега упорито се натрапваше на паметта му. Преди много, мно-
го години, можеби преди четвърт век, една ръка се беше подала към него
като спасител, като крепка опора в неспирните беди.

Ръката на галицкия княз.

Наследникът на Роман Мстиславич, без да гледа смутните дни сред ко-
ито живееше, зает едновременно да потушава непокорствата на своите боляри
и да отблъсква алчните стремежи на външните врагове, бе дал подслон на
българския наследник, който също бе пострадал от болярски заговори и
вероломни сродници.

бе приел

~~княз~~ Данило Романович ~~избранник~~ като родни
братя българските князе Йоан Асен и Александър и руската земя бе стана-
ла за тях втора родина.

Сякаш и сега виждаше пред себе си светлото лице на киевския пове-
лител, румено и усмихнато, обещаващо тъй дълго жадуваната закрила, след
страшните дни подир убийството на Калояна.

Какъв му беше Данило Романович? Никакъв. ~~Никой~~ Нито
сродник, нито побратим. Беше само човек, който иска да помогне на човека.

За това трябва да се живее.